

Et Mindretal (Dinesen og Scavenius) finder ikke Anledning til, at der for Tiden stilles et forøget Beløb af Statskassens Midler til Raadighed til de i den omhandlede Lov nævnte Formaal. Da det imidlertid er oplyst, at det Beløb af 2 Millioner Kr., der efter Lovens § 1 var bestemt til Udlaan til Ombygning af overbebyggede og usunde Bydele i Kjøbenhavn og Købstæderne, ikke er kommet til Anvendelse, foreslaar dette Mindretal, at der gives Regeringen Bemyndigelse til, at et saadant Beløb kan anvendes til Bedste for Opførelse af Arbejderboliger i Genhold til Bestemmelserne i den nævnte Lovs § 2.

Et Mindretal (R. M. Klausen) kan fuldt ud slutte sig til Tanken i Flertallets Forslag om at forhøje den til Raadighed staaende Sum til 5 Mill. Kr., men maa dog samtidig beklage, at Flertallet ikke har villet være med til at behandle det andet til Udvalget henviste Lovforslag om at skabe bedre Betingelser for at yde Laan til Kommuner, der ville opføre Arbejderboliger. Efter de Erfaringer, der foreligge, siden Lov af 26de Februar 1898 traadte i Kraft, har det ofte vist sig at være forbundet med uovervindelige Vanskeligheder for private Foreninger at opføre Arbejderboliger, der en Gang kunne gaa over til Selveje for Medlemmerne. Selv om Staten udlaaner indtil 60 pCt. af Vurderingssummen mod 1ste Prioritet i de opførte Huse, vil det i saare mange Tilfælde være umuligt for Arbejdere at skaffe de manglende Beløb til Beje. Der foreligger flere Eksempler paa, at Foreninger af Arbejdere — selv med Udsigt til Laan af Staten — have maattet opløse sig, fordi det var umuligt at tilvejebringe det ud over Statslaanet nødvendige Beløb. I ethvert Tilfælde bliver det kun den bedst stillede Del af Arbejderstanden, der vil faa Nytte af det foreliggende Lovforslag. De Arbejdere, som ere ringest stillede i økonomisk Henseende, og som have en stor Børneskole, ville faa godt som aldrig faa Gavn af denne Lov.

I Betragtning heraf havde Mindretallet ønsket at udvide Lovens saaledes, at der var aabnet let og billig Udgang for Kommunalbestyrelser til gennem Laan af Statskassen at opføre sunde og gode Arbejderboliger. Herved kunde Lovens være bleven et Gode netop for de Arbejdere, der have den største Børneskole, og som derfor trænge haardest til en sund og billig Bolig, og som nu ofte staa hjælpeløse over for den af mange Husværter etablerede Børnefølgelse. Lovens Udvidelse i denne Retning vilde ikke have paalagt Kommunerne ny økonomiske Byrder, ligesom en saadan Lovgivning heller ikke havde været uden Forbillede andetsteds fra. I Svejts, Tyskland og England have flere Kommuner dels med og dels uden Statens Støtte løst denne Opgave til Gavn for Arbejderstanden. Skal det overlades til private Foreninger at opføre Boligerne, ville disse ofte faa en uheldig Belligenhed. Den private Forening vil nemlig være nødsaget til at vælge saa billig Byggegrund som mulig og maa derfor søge ud i Byernes Udkanter eller til Nabokommunerne, medens derimod de heromhandlede Kommuner som oftest selv eje passende og bekvemt beliggende Byggegrund, hvorved det var blevet muligt for Arbejderne at forblive i Kommunen og at bo i Nærheden af deres Arbejdspladser.

Da Ønsket om at udvide Lovens i ovennævnte Retning ikke har fundet Tilslutning blandt Udvalgets øvrige Medlemmer, maa Mindretallet anse det for unyttigt at stille Ændringsforslag herom og slutter sig derfor til Lovforslaget med de af Flertallet stillede Ændringer.